

BESTSELER

vydavateľstvo

NEENÁVIDÍM MILUJEM

ZUZANA BILAVSKÁ

VAROVANIE: TÁTO KNIHA OBSAHUJE VEĽA SEXUÁLNYCH SCÉN

NENÁVIDÍM MILUJEM

ZUZANA BILAVSKÁ

Zuzana Bilavská
Nenávidím, milujem
Copyright © by zuzana Bilavská
Cover design © by Katarína Skalková
Illustration © Shutterstock
Slovak edition © by BESTSELER

BESTSELER

vydavatelstvo

ISBN: 978-80-969968-2-7

Com Prológ

Musím priznať, že v tých časoch sme to vedeli poriadne roztočiť. Spomínam si, že som mala na sebe čierne priliehavé džínsy, čierny top lemovaný malými nepravými striebornými diamantmi a vysoké topánky. Cítila som sa sebedomá, krásna a – čo bolo pre mňa najdôležitejšie – spokojná sama so sebou. Aspoň v ten večer.

Jane si vtedy dala kárované šortky, čierne tielko a topánky na vysokých opätkoch. Pri tanci sa pohrávala so svetlou hrivou tak, že si ju rukami zopínala do imaginárneho uzla a následne nechala padať na ramená. Pôsobilo to sexi. Samozrejme, jeden z chlapov sa na ňu okamžite nalepil a ja som sa radšej odpratala k baru.

„Sara!“ začula som svoje meno a zároveň pocítila dotyk ruky na mojom ramene. Bol to Marianno, náš kolega z práce.

„Čo tu robíš?“ spýtala sa ma Jane, ktorá sa tancujúc dotackala k nášmu miestu pri bare.

„Dve krásne ženy a ja! Takto som si predstavoval dnešný večer! Dámy, dnes platím ja!“

Otočila som sa k Jane a odpovedala jej na otázku: „Dámy či nedá mi, on dnes platí!“

Jane ma objala a pošepkala mi do ucha: „Tak to musíme využiť.“

O som jej: „Ukážeme mu, ako na to?“

Odpila si z pohárika tequily, nápoja, ktorý odstraňoval zábrany a uvoľňoval dobré mravy, naklonila sa ku mne a celý obsah svojich úst vliala do mojich. Prijala som nápoj a vzápätí aj jej jazyk, ktorý sa zasekol v mojich ústach. Po druhý raz som sa bozkávala so ženou. Prvýkrát to bolo ešte na škole, malé experimentovanie pri hre na fľašu. Vtedy som viac-menej nemala na výber. Všetci predsa vieme, ako sa hrá fľaša. Onen večer s Jane som však na výber mala. A moja odpoveď na jej bozky, ku ktorým sa neskôr pridali dotyky, bola kladná.

Bozkávali sme sa my dve. Potom sa bozkávala Jane s Mariannom, zatiaľ čo ja som pila ďalší drink. Napokon som sa s Marianom bozkávala zase ja, a neskôr opäť s Jane – mimochodom, tie bozky boli naozaj dlhé. Marianno už drink nepil. Pozoroval nás, utieral si sliny a jazykom si obližoval pery.

„Baby, dnes mi splňate môj sen! Ja a dve krásne ženy! Dnes sa to musí skončiť trojkou, inak ani nepokračujme!“

„Jasné, pokračujme!“ volala na nás Jane so zdvihnutými rukami a v rytme hudby ich presúvala na moje ramená. Vlastne sa ma dotýkala celý večer.

„Lenže, milý Marianno, aby si nebol sklamaný, lebo ja chcem Saru,“ potvrdila účel svojich dotykov a ja som sa nechala viesť, omámená tequilou a povoľná.

Marianno ma objal okolo pása a s pohľadom upretým na Jane odpovedal: „Tak to máme spoločné.“

Tancovala som a môj pohľad zamieril na naše miesta pri bare. K Mariannovi sa pridala majiteľ klubu arabského pôvodu, Jamal. Obaja nás sledovali chlipným pohľadom, ktorý sa počas večera menil na nebezpečný...

Little Town Disco, klub, v ktorom sme oslavovali Janin rozvod, sa vyprázdnil. Ja, Jane, Marianno a Jamal sme lenivo posedávali v kreslách, s nohami vyloženými na stolíku a dopíjali posledné kvapky strieborného nápoja. Keď som začínala trieziť, túžba po spánku sa ozývala čoraz viac a zakaždým bola hlasnejšia. Nevinné laškovanie, ktoré sme na Mariannovi skúšali, upadlo do zabudnutia. Teda aspoň pre mňa. Laškovanie, ktoré skúšal Marianno na nás, do zabudnutia neupadlo. Stále sa držal tej istej perverznej myšlienky.

„Tak baby, ideme ku mne?“ spýtal sa a pohľadom sledoval Jamalovu reakciu na jeho výzvu. V jeho očiach sa odrážala chlipnosť a intuícia mi nahovárala, aby sme zdvihli zadky a pobrali sa na odchod.

„Vlastne, ja už pôjdem domov,“ vyhlásila som prvá, ale keď som sa pokúšala dostať na nohy, točila sa mi hlava.

„No tak to nie!“ vztýčil Marianno prst na výstrahu a vrátil svoje ústa na miesto, odkiaľ ich predtým odtiahol. Na Janin krk. Bola príliš opitá, aby vôbec mohla reagovať na jeho šmátrajúce ruky a dotieravý jazyk. Jamal ma chytil za lakeť a posadil naspäť na pohovku, tentoraz vedľa seba.

„Ponáhľaj sa?“

„Teraz už áno,“ začínala som trieziť a znepokojovalo

ma, čo urobím s Jane. Sama ju na nohy nepostavím a títo dvaja mi s tým asi ťažko pomôžu. No skúsiť som to, samozrejme, musela, lebo Mariannove ruky už boli na jej prsiach. Jej telo bezvládne padalo do ľahu, čo bolo pre neho ďalšou výzvou.

Znovu som sa pokúsila vstať, tentoraz úspešne, a chcela som, aby to isté urobila aj Jane.

„Jane, vstávaj.“

„Čo je, Sara? Ideme už?“ pýtala sa ma trochu dezorientovane, ale aspoň ma stále registrovala.

„Áno, je čas vypadnúť.“

„Tak to teda nie!“ odsotil ma Marianno jednou rukou a ja som padla na zem.

„Šibe ti!“ zvrieskla som.

„Nikam sa nejde. Ešte sme neskončili, čo sme si dnes sľúbili.“

„Nebud' šibnutý, dobre sme sa bavili, ale treba to zakončiť. Ved' sa na ňu pozri!“

Začala vo mne narastať panika, lebo som si jasne začínala uvedomovať, že sa odtiaľ nedostaneme tak ľahko. Nie, kým Marianno nedostane svoje. Podgurážený alkoholom bol ešte odvážnejší. Znovu som sa pokúsila dostať k Jane, ale to už bol pri mne Jamal. Týčil sa nado mnou ako hora a rozopínal si nohavice.

Nie! Bože, prosím, len to nie. Asi sme to s tou vyzývavosťou dnes naozaj prehnali! Prosila som úporne Boha a vnútri som už plakala. Jamal si ku mne kľakol a ďalej si rozopínal zips. Zazrela som, že Marianno bol rýchlejší a Jane, ktorá stále ležala pod ním, akoby si zrazu

uvedomovala, čo sa deje a začala sa mu brániť.

Chcela som jej ísť na pomoc, lenže mocná Jamalova ruka ma silno udrela do tváre. Moja hlava dopadla na zem. Tupá bolesť mi zahmlila oči, ale iba na chvíľu. To mi už slzy stekali po tvári a nohami som sa bránila Jamalovmu silnému telu.

„Nerob to! Prestaň!“ odháňala som ho od seba rukami – nohami a snažila sa nejakým zázrakom dostať od neho čo najďalej. Niekde kúsok odo mňa som počula Jane, ako nadáva Mariannovi. Servítku si pred ústa rozhodne nekládla.

Kričala: „Vyjebanec! Okamžite zo mňa zlez!“

Registrovala som plieskanie jej dlaní o jeho tvár, a potom iba to, ako jej nadával: „Ty suka! Poškriabala si ma na tvári!“

Bach. Rana dopadla na jej peknú tvár. V tej chvíli som nemohla robiť vôbec nič. Bola som bezbranná. Bránila som sa tomu hajzľovi, ktorý sa dobíjal medzi moje nohy.

„Mám menzes!“ napadlo mi z ničoho nič vykriknúť. V Jamalovi sa niečo zastavilo. Zapochyboval a zostal nado mnou kľačať. Vtedy som sa odhodlala, premohla som všetok strach a celou silou ho kolenom udrela do rozkroku. Zvil sa do kľbka, rukami si chytil zasiahnuté miesto a zvalil sa vedľa mňa.

„Ty kurva!“ Chcel sa za mnou načiahnuť, lenže ja som bola šikovnejšia. Zatiaľ čo padal vedľa mňa, vyšmykla som sa a získala malý náskok. Nevládal sa postaviť, no mohol ku mne natiahnuť ruku. Vymanila som sa spod jej dosahu a ani neviem ako, jednou nohou som ho z celej

sily kopla do tváre. Na chvíľu bol odrovnaný a ja som sa snažila doplaziť k Jane. V hlave mi hučalo od nárazu, ktorý som schytala.

Zdvihla som sa na kolená a pred sebou som mala Mariannov nahý zadok, ako sa natriasa nad vzdorujúcim Janiným telom. Panika a strach vo mne narastali. Mozog mi skratoval a jediné, čo si pamätám, bola prázdna fľaša na nízkom stole. Mala som ju rovno pred očami. Zobrala som ju a z posledných síl ňou tresla Mariannovi o hlavu.

Sklo sa rozletelo všade naokolo nás a Marianno hlasno zakňučal. Znovu sa mi na chvíľu zatmelo pred očami, a keď som sa opäť dostala k sebe, videla som, ako sa ku mne blíži. Sedela som na zadku, sledovala som jeho bližiacu sa postavu a v ruke zvierala hrdlo z fľaše. Už bol v mojej tesnej blízkosti a skláňal sa ku mne.

„Toto si odserieš,“ hrozil mi a ja som sa bála.

Intuitívne som zdvihla ruku a bodla. Potom nastala tma...

1.

Nevedela som presne, čo na tejto párty robím. Vo veľkej spoločnosti som sa nikdy necítila vo svojej koži. Pravdou však bolo, že moje pocity osamelosti sa stupňovali. Dni sa na seba začínali podobať. Už aj otupená som si uvedomovala, aké to je frustrujúce. A tak, možno trochu nahnevaná sama na seba, opäť som Jane dovolila, aby ma prehovorila. Veď napokon, všetko, čo sme jedna pre druhú robili, malo svoj dôvod. Po krátkom prosíkaní a presvedčení, že moju spoločnosť až tak nepotrebuje, som sa jej napokon podvolila.

Jane s veľkým J. Krásna a úspešná právnička. Krátko sme spolupracovali v jednom malom vydavateľstve, kde sme sa aj zoznámili. Vtedy sme to ešte nevedeli, no neskôr sme nadobudli presvedčenie, že toto stretnutie nebolo vôbec náhodné. Napokon, zastávala som teóriu, že nijaké stretnutie nie je náhodné. To naše bolo priam predurčené, aby sme zachránili jedna druhú.

Ľady sme prelomili hneď na prvom spoločnom obede, keď sme zistili, koľko toho máme spoločného. Musela som uznať, že Jane bola nielen vo všetkom skúsenejšia, ale oplývala sebaistotou, ktorá mne chýbala. Vyžarovala silu, akú ja som v sebe márne hľadala. Veľa som sa od

nej naučila. Obdivovala som jej prehľad. Keď rozprávala, hltala som každé jej slovo. Napokon spôsobilá, že som začala kopírovať jej knižný vkus a okrem romantických románov som si svoje obzory rozšírila o niekoľko vážnych titulov.

Jane svojím vyjadrovaním robila na ľudí veľký dojem a bolo jasné, že v našom priateľskom vzťahu bola ona vždy tá naj. Začala som si vtíkať do hlavy, že ma nijako neohrozuje, hoci som pociťovala opak.

Prišla som však k záveru, že aj medzi tými najlepšimi priateľkami existuje rivalita, ktorá istým spôsobom funguje a definuje vzťah. Porovnávala som náš zovňajšok a pripisovala som tomu dôležitosť. Bolo to možno trochu povrchné, no upokojovala som sa tým, že som štíhlejšia a často som porovnávala jej oblé boky s mojimi štíhlymi nohami. Dlhé blond vlasy, ktoré jej vo vlnách padali na ramená, som síce považovala za krásne, ale zato všetky naše obľúbené hrdinky boli brunetky — tak ako ja. Nosila veľmi výrazný mejkap, čo mi pripadalo neprirodzené, a preto som bola presvedčená, že moja jednoduchosť je viac in.

Samej seba som sa pýtala, prečo to robím. Veď ja nie som taká povrchná, že by mi záležalo na tom, ako vyzerám. Odpoveď som našla veľmi rýchlo.

Muži. Áno, presne tak. Ona svojou extravagantnosťou a vyzývavosťou odo mňa spoľahlivo odháňala akúkoľvek nádej na rande. Muži vždy balili ju a iba keď neprejavila záujem, potom si všimli aj mňa.

Keď sa Jane pustila po zlom chodníku, niekde v hĺbke duše ma to tešilo. Netancovala som od radosti. Nepripíjala

som si na jej omyl šampanským. Uspokojovalo ma vedomie, že nie je taká dokonalá, bezchybná a správna, ako pôsobí navonok. Hoci som sa ju nahlas pokúšala vystrihať pred tým, že začínať si so svojím ženatým šéfom nie je práve najlepší nápad, nepočúvala ma.

Radu som jej chcela predať z vlastnej skúsenosti. Pred tým, ako som ju spoznala, pred tým, ako sa zmenil môj život, som pracovala pre jednu realitnú agentúru, ktorej majiteľom bol veľmi sympatický a charizmatik, ale ženatý muž. Na otázku, či byť ženatý je nejaká fyzická chyba, som vtedy mala odpovedať: „Áno, je.“

Dvoril sa mi však tak dlho, až som mu napokon podľahla a ohrozila tak všetko a všetkých okolo nás. Náš románik som nedokázala ukončiť, pretože ma veľmi silno priťahoval. Bol pre mňa ako magnet, od ktorého som sa nevedela odtrhnúť. Podarilo sa to až jeho žene, keď nás pristihla v kancelárii z polovice vyzlečených. To, že do polovice sme boli stále oblečení, ako argument nestačilo. Samozrejme, na druhý deň sa postarala o to, aby sa to dozvedel môj manžel.

Náš vzťah sme ukončili. Rozviedla som sa a môj šéf aj naďalej zotrval ženatý. Takto sa to končí vždy, keď neviem oddeliť svoje city od skutočného života. Jane to vedela. Udržovala si románik so svojím nadriadeným, a pritom úspešne postupovala v kariére. Že to bolo vďaka nemu, bol len vedľajší fakt. Nepodstatná drobnosť, ktorú by sme mali prehliadať, ak ženu tohto typu nechceme nazývať zlatokopkou, karieristkou, alebo dokonca štetkou. On mal konexie, peniaze, mal skrátka všetko. A Jane to všetko chcela tiež.

Zatiaľ čo „pocivo“ pracovala na svojej kariére, ja som sa stále nudila vo svojej práci. Nenávidela som svojho vtedajšieho šéfa a rozmýšľala som, ako z toho von. Po večeroch som chodila domov zmorená a nemala som na nič náladu. Iba na písanie. Prišlo to ako blesk z jasného neba. Ako to, že mi to nenapadlo už skôr? Mojimi rukami predsa prešli stovky kníh a nikdy mi nenapadlo, že by som bola schopná nejakú napísať? Bola by to predsa skvelá terapia. Nemusela som sa za knihy stále iba schovávať – mohla som tieto skrýše pre boľavé duše sama vytvárať.

Napokon sa mi to podarilo. Splnila som si svoj sen, s ktorým som sa Jane musela pochváliť. Urobila som to však až potom, ako mi z vydavateľstva oznámili, že moju knihu vydajú. Bol to dlhý proces. Po dlhých dňoch napätia a čakania som Jane pozvala na obed a víťazoslávne som jej oznámila, že dávam výpoveď a začínam pracovať na voľnej nohe. Ako spisovateľka.

„A si si istá, že ťa to uživí?“ snažila sa uviesť ma do reality. Určite to so mnou myslela dobre.

„O peniaze si nerobím starosti. Ešte stále mám úspory, a tak sa zdá, že kniha má úspech. Stále sa predáva a ja dostávam iba dobré správy. Nájde sa síce zopár kritik, ale to prekonám.“

„To je skvelé, Sara. Naozaj. Teším sa s tebou. Vždy si bola iná. Potrebovala si vypadnúť z kancelárie, aby si našla samu seba. Do veľkého kolektívu si nikdy dobre nezapadla. Som fakt šťastná, že si to dokázala.“

Neuveriteľné. Iba ona dokázala človeka potešiť aj uraziť v jednej vete. Jej pohľad naznačoval úprimnosť, no jej

úsmev pochyboval o mojich schopnostiach osamostatniť sa. Čo som vlastne čakala? Nikdy predtým ma za nič nepochválila. Vždy ma vypočula. A áno, priznávam, občas sa snažila ma nasmerovať.

„Pozývam ťa dnes večer na párty,“ oznámila mi počas jedného horúceho popoludnia. Usmievala sa pritom. Už som veľmi presne vedela, aký úmysel sa za tým úsmevom skrýva.

„Aká párty?“ opýtala som sa nie príliš zvedavo, lebo už som vedela, že keď Jane povie párty, rozhodne to nebude pripomínať rodinnú oslavu. Žiadna malá spoločnosť, ale okázalý večierok s kopou dobrého jedla a kvalitného pitia.

„Je pred dovolenkami a Patrick každý rok usporadúva dokonalý večierok. Doteraz som síce na žiadnom nebola, no podľa toho, čo som počula... Jednoducho musíš ísť so mnou,“ naliehala na mňa a pritom zabúdala dokončiť vetu. Pod dokonalým večierkom som si predstavovala nudu s množstvom pre mňa nepríjemných situácií.

„Znie to lákavo, ale nemám veľmi chuť na večierky.“ Moje utiahnuté ja sa videlo doma za počítačom, ako chrlí na papier nové nápady. Jane však mala pravdu – bolo to už dávno, čo som si niekam vyrazila. Začínala som sa podobať na starú dievku a moje maniere tento fakt iba potvrdzovali. Jane som však poznala veľmi dobre. Nemýlila som sa. Za jej pozvaním sa skrývalo niečo viac.

„No tak dobre Sára, poviem ti to inak. Potrebujem ťa tam.“

A bolo to tu. Až tieto slová dôkladne vystihli pojem dokonaly večierok. Aj jej úsmev, ktorý tomu všetkému predchádzal. Príde tam so mnou, sebaistá a vysmiata. Po pár minútach, keď sa porozhliadne okolo seba, zistí, že ma vlastne nepotrebuje.

„Potrebuješ?“

„Patrick tam bude so svojou ženou a ja naozaj nemôžem ísť sama.“

No jasné. A ja odídem sama hneď po tom, ako sa na niekoho zavesí a naplní sa moja predtucha, že ma už nebude potrebovať.

„A kto vie,“ dodala, „možno tam niekoho stretneš. Uisťujem ťa, že tam bude naozaj len podnikateľská smotánka. Už tak dlho si nemala rande.“

„Mala som rande,“ bránila som sa. Bola to pravda. Mala som ho, ale nepodarilo sa. Lenže to som si nechala radšej pre seba.

S mužmi som nemala toľko úspechov ako Jane. A keď som naozaj nejakého chcela, napokon ho zbalila ona. A to sa ani nesnažila. Vždy ma to poriadne štvalo, čo je slabé slovo. Napokon som to prežila a nikdy som sa na ňu nedokázala dlho hnevať. Prežili sme spolu omnoho horšie veci.

„Aj tak si myslím, že by si sa s ním mala rozísť,“ poukazovala som na jej vzťah s Patrikom.

„Vo svojom vzťahu sa dokonale orientujem aj sama,“ odvrkla, zatiaľ čo si prstami vtierala lesk na pery.

„Áno, ja viem. A ty vieš, ako ťa preto obdivujem. Keby som tak ja dokázala oddeliť city od práce...“

„... bola by si stále zahrabaná v tej malej kancelárii, vydatá za muža, ktorého si už nemilovala. Nikdy by si nenapísala knihu, lebo on ťa v ničom nepodporoval.“

„Fíha. Poznáš ma dokonale.“ Nadvihla som obočie, no neurazila sa za jej komentár.

„Takmer dokonale. Si moja priateľka. No tak, povedz, že ma dnes večer podržíš.“

„Ja neviem, Jane. Prečo nezavolaš niekoho iného? Niekoho, kto je na večierky ako stvorený?“

„Pretože ty a ja sme na tom rovnako. Keď vojdeme do miestnosti, budeme rovnako žiarivé. Vieš, ako sa hovorí? Vo dvojici je sila.“

No zbohom. To posledné, o čom som bola presvedčená bolo, že sme na rovnakej úrovni. Akoby som to videla. Ona sa bude s gráciou premávať po strešnej terase a upútať pozornosť všetkých naokolo, a ja sa medzitým budem niekde v kúte opierať o bar a pohrávať sa s pohárikom v ruke, aby som zakryla nervozitu z neznámeho prostredia.

Do šľaka. Jej proseniu som napokon podľašla so zistením, že nemám čo na seba. Mala som dodržať určitý dress code, no ani jedny šaty v mojom šatníku mu nezodpovedali. Našla som si nový dôvod na nakupovanie. Napokon sme sa dohodli, že ma vyzdvihne presne o ôsmej pred mojím domom.

Bývala som vo dvojizbovom apartmáne s malou kuchyňou na 332 First Avenue, ktorý som mala v prenájme za rovných 1650 dolárov mesačne. Áno, bolo to veľa. Po dlhom váhaní ma presvedčil úžasný výhľad na East River a malý park, ktorý sa rozprestieral pod mojimi oknami.

Tiež mi veľmi uľahčil situáciu fakt, že byt sa prenajímal zariadený. Napokon som teda každý mesiac vysolila za nájom nehorázne prachy.

Nemala som sa vôbec zle. Opakovala som si to stále dokola. Je mi fajn, je mi fajn. Dokonca aj vtedy, keď som stála pod sprchou vo svojej čiernobielej kúpeľni, vykladanej mramorom a osvietenej bodovými svetlami, bolo mi fajn. Vždy, keď som sa chystala na nejakú akciu, aj keď to bolo zriedka kedy, dodržiavala som svoj malý rituál. Voňavým mydlom som si prechádzala po tele a dávala som si na čas aj s umývaním vlasov.

Moja susedka a kamarátka Nina bola šikovná kadernička a napokon z mojich z nepoddajných vlasov vykúzlila komplikovaný, ale nádherný uzol. Keď som si na seba navliekla kokteillové šaty bezramienok vo farbe slonovinovej kosti, lemované módnym šifónom a na ľavom ramene som si ich zopínala striebornou brošňou, moja nálada vďaka bublínkam stúpala. S ňou aj moje sebavedomie. Sledovala som sa tmavohnedými očami v zrkadle a rozmýšľala som nad tým, že som si ich mohla trochu viac zvýrazniť. Rozhodne by som tým nič nepokazila.

Napokon som uznala, že moje oči sú dosť veľké a výrazné a nič viac okrem trochy tieňa a maskary nepotrebujú. Mohla som sa pýšiť pravou slovanskou krásou z otcovej strany a francúzskym šarmom po mame. Škoda len, že moja sebaistota závisela od intenzity bublínok v pohári na sekt, ktorý som úspešne vyprázdnila.

Bolo osem päť a ja som sedela na zadnom sedadle Mercedesu Benz S-Class, kde ma s ďalším pohárikom

šampanského čakala nádherná Jane. Pri pohľade na ňu som hneď oľutovala svoje rozhodnutie pre nenápadný mejkap.

„Vyzeráš veľmi dobre Sara.“

„Ďakujem. Pozvánku máš? Nerada by som zostala pred dverami, teraz, keď som už zmierená s tým, že strávim večer v kruhu biznismenov.“

„Mám! Pripime si na dnešný večer. Mám veľmi silné tušenie, že bude zaujímavý,“ žmurkla na mňa a dodala: „Viem, ako veľmi neznášaš kravaťákov. No daj im dnes večer šancu. Sama uvidíš, že nie sú takí suchári, ako si myslíš.“

Nemohla som si pomôcť, ale vždy, keď som stretla muža nastrojeného v obleku, mala som dojem, že mi chce za každú cenu niečo predať. Sama som preferovala skôr športovú eleganciu.

Vystúpili sme na rohu 27 a 5 Avenue a automaticky som zdvihla hlavu hore k oblakom, kde strávim dnešný večer. Večer v oblakoch. Výťahom sme sa vyviezli do podniku, ktorý sa volal 230 Fifth Rofftop. Pohľadom som preletela po elegantnom priestore a s úľavou som si uvedomila, že náš príchod prebehol hladko a bez vzбудenia prílišnej pozornosti.

Bolo to perfektné miesto na večierok takéhoto druhu. Atraktívne, vari s najväčšou záhradou na terase v New Yorku. Ak sa tu budem nudiť, môžem obdivovať stromčeky a kvetinky alebo civieť na osvetlenú budovu Empire State Building, ktorá na mňa zízala rovnako uprene ako ja na ňu. Nedovolila mi od nej odtrhnúť oči. Chodila som okolo nej takmer každý deň, ale toto bolo niečo úžasné. Fascinovala

ma natoľko, že som si to ani neuvedomila, a ostala som sama.

Jane ma pred niekoľkými minútami opustila presne tak, ako som predpovedala. Začala som pomýšľať, že sa zvrtnem na podpätku, ale už bolo neskoro.

„Však je impozantná?“ hlas za mnou ma v mojom odchode zastavil a donútil ma pozrieť sa do tváre jeho majiteľovi. Šarmantnému majiteľovi s jasnými modrými očami. Nikdy som krajší pohľad nevidela. A pravdepodobne už ani neuvidím.

„Je nádherná,“ odpovedala som mu takmer nepočuteľne, pričom som si všimla, ako sa ku mne mierne naklonil. Zrejme sa snažil zachytiť, čo som práve svojím priškrteným hlasom vypustila z úst.

„Nádherná, hrdá Newyorčanka. Stojí zato, zdolať ju. Boli ste už niekedy hore?“

Och, áno, hore som veľmi rada, ale on má asi na mysli Empire State. Prikývla som hlavou a zadržovala úsmev, ktorý sa mi tlačil do tváre pri mojej dvojzmyselnej predstave. „Našťastie“ sa spoza jeho ramena vynorila Jane.

„Tu si? Dáme si niečo na pitie?“ pýtala sa ma so zrakom upretým na môjho fešáka a doslova ma odvliekla k baru.

„Ospravedlňte nás,“ usmiala sa koketne na krásneho muža a mne neuniklo, že jej úsmev opätoval. Keď som sa za ním obzrela, ešte stále si ju premeriaval jasnými modrými očami. Zagúľala som očami. Aké typické a priehľadné.

„Kto to bol?“ spýtala sa ma pri bare a pohľadom sledovala priestor okolo nás. Určite ho hľadá. Monitoruje jeho pohyby, a keď sa jej to podarí, akoby náhodou sa

ocitne v jeho blízkosti. Bolo mi viac než jasné, že to bude moment môjho odchodu domov.

Neodpovedala som, lebo som to sama nevedela...

„Rozmýšľam nad tým, čo tu vlastne robím.“

„Si tu so mnou, zabudla si?“

„Aha. Lenže si to ty, kto si to má pamätať.“

„No tak, Sara, nebuď padavka. Ukáž na niekoho, kto sa ti páči. Zoznámime sa. Užijeme si.“

„Páči sa mi ten muž, s ktorým si ma videla.“

„No, je to fakt kus, ale predsa nie je tvoj typ.“

„Čo ty o tom vieš?“ začínala som ju podozrievať a nemýlila som sa. Robila si naňho záľusk, tak som sa rozhodla ju trochu podráždiť.

„A kde je Patrick?“

„Chceš ma naštvat? Nemám najmenšiu chuť ho dnes vidieť.“

„Tak prečo sme tu?“

„Pracujem preňho, musím tu byť. Ježiš, Sara, niekedy si fakt otrasná!“

Pousmiala som sa a mykla plecami.

„Tak ktorý to je? Celý ten čas o ňom toľko počúvam a teraz ho ani nevidím? Tiež som zvedavá na jeho manželku,“ pokračovala som vo vyrývaní.

Potiahla ma za ruku a od baru sme prešli ku skupinke ľudí troch mužov a dvoch žien. Usúdila som, že jeden z nich je Patrick. A ďalší bol ten krásny muž.

„Jane. Som rád, že si tu. A neprišla si sama.“ Toto by mohol byť Patrik a tá pekná dlhovlasá brunetka zavesená

do jeho ramena bude jeho manželka. Otočil pohľad na mňa a Jane ma predstavila.

„Toto je moja priateľka Sara.“

Elegantný a vysoký muž sa na mňa usmial a podal mi ruku. Zovrela som ju rovnako silno ako on, hoci som to ešte dlho potom cítila na dlani.

„Sara, toto je Patrik Welch, môj šéf.“

„Veľmi ma teší.“

Opätovala som mu úsmev a dodala som: „Veľa som o vás počula.“

Napokon mi predstavil aj svoju manželku Olíviu. Veľmi sa mi páčila. Na prvý pohľad mi bola sympatická a skutočne som nerozumela, ako jej to tento chlap môže robiť. Ako môže klamať takú nádhernú ženu? Vtedy som ešte netušila, že v ten večer to rozhodne nebolo posledný raz, čo mi Patrick Welch skrížil cestu.

„Toto sú moji priatelia. Nepracujú v našej firme. Jane, toto je náš nový investor Staton Mathews. Som rád, že sa stretávate takto neoficiálne, lebo ešte spolu budeme pracovať. Ale to si povieme v pondelok. Dnes je to predovšetkým o zábave.“

Patrickov hlboký hlas mi prezradil, že Staton Mathews je ten sexi muž, ktorý ma tak zaujal. Podal mi ruku a jeho dotyk dokonale vyhladil stopy po prílišnom stisku Janinho šéfa a milenca. Musela som sa na chvíľu zamyslieť nad tým, ako sa Jane teraz cíti. Uvažovala som, či jeho žena alebo ktokoľvek iný z nich vie o ich vzťahu. Chvíľu sme tam postávali a ja som počúvala nudné reči o obchode a mimofirmných akciách, ktoré plánovali toto leto uskutočniť.